

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Prøver af Snorros og Saxos Krøniker i en ny Oversættelse samt et Ord til Danske og Norske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 72. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_255-txt-shoot-idm2581/facsimile.pdf (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

72

Sønner. Haber var dengang langvels borte, men der han spurgde sine Brøders Falb, kom han over Alf og Ulger med frikle Folk og svalede sin Havn i deres Blob. Hildegisal blev derimod stude i Flugten med et Spyd igjennem sin Bag, hvilket gav Anledning til at stose Thylsterne, thi ved flige Leiligheder maae Slam og Skade gjerne følges ab.

Med saa sorrettet Sag tog Haber Kvindelikeder paa og gik til Signe mutters ene, for at minde hende om sit Øfste, som om han meende ei at have saaret Sosterhjertet der han fældte Brødrene, men Tingen er, at Kjærlighed gjor dristig, og han saa meer paa hendes Drøfshed end paa sin egen Brode. For nu imidlertid at gjore sig et Urende, gav han sig ud for en af Hakes Skjoldmør; som havde Bud fra ham til Sigar. Paa den Maner blev han ladt ind i Fruerburet, og bestikket Matteleie mellem Tærerne, men der han om Aftenen havde toættet sine Fodder, og Smaapigerne tördé ham, sik han det Spørgsmaal, hvoraaf det kom sig at hans Been varer saa laadne, og Hænderne saa barkede at føle paa, og dertil svarbe han som saa:

Hører først hvad jeg har ploit,
Da J vied hoad jeg har doist.
Over Stok og Steen man færdes,
Sagten maae da Hudens hærdes;

73

Golg i Verden Valkals Nornes,
Skuar med Grus og klap med Torne;
Sved og fejs og vank i Skove,
Vipper paa den steile Nove!
Hop paa Spyd og danss paa Skier!
See da om ei Saalen fuier,
Om ei mellem Od og Egge
Eder vores Haar paa Lægge!
Mener J, at diß Lemmer,
Som den snørte Beynje klemmer,
Som de hvæse Sværde klappe,
Kan som Eders under Kappe,
Under Maerd og hyden Littin,
Holdt Hudens blod og stink!
Tænker J, at diß Hænder,
Hvori Staal for Maal sig vender,
Vore kan saa blode, hvide,
Som om jeg ved Evers Side
Dælig sad i lune Ramme,
Dreied Nokkehul og Rammer?

Signe vidste godt at lade som hun troede hvært Ord, ja sandede det ydermere med ham og sagde *):

*) Signes Tale er hos Saro ei sat paa Vers, men fordi han ei har funnet saa den i Skik paa Latin, ber man jo vel prove det paa Danſe, saa meget mere som en ordret Oversettese af sona,

